

24. december Så er det jul!

Jeg vågner og må se at komme op, men det er nu dejligt at ligge og lytte til alle de kendte lyde. Ulrik sover endnu, og jeg lukker øjnene og lader tankerne løbe. Jeg åbner øjnene. Nu skal det være! Der er osse en mærkelig larm fra køkkenet. Hvad er det for en høj latter? Jeg må derned i en fart.

Da jeg nærmer mig køkkenet, ved jeg, hvad det er. Det er mælkekuskene, der sidder i køkkenet og får kaffe og spiser julekager. Det gør de hvert år, juleaftensdag. Jeg hører den høje latter igen. Jo, den kender jeg. Det er Rasmus Mælkekusk.

- Nå, Peter, så kunne du komme op. Vil du med ud og køre i dag.

- Nej, Rasmus, ikke i dag, hvor det er juleaften.

Rasmus putter den sidste klejne i munden og drikker sin kaffe færdig.

- Ja, så må I ha' en rigtig glædelig jul alle sammen.

- I lige måde! Rasmus, sir' mor

På vej ud rækker han lige hånden ned i kagedåsen og tar' et par klejner til.

- Jamen, Rasmus dog!

- De smager jo så godt, og så er han ude af døren.

Det er helt underligt at tænke på, at det er juleaften i dag. Nu har vi ventet og været så spændte hele december måned og nu har vi endelig juleaften. Jeg kan næsten ikke vente, til det bliver aften. Jeg ved at juletræet allerede står pyntet inde i stuen, for jeg har selv været med til at pynte det. Vi har al julepynten liggende oppe på loftet, og det er altid spændende, når far henter kassen, der er fyldt med pynt. Der er glaskugler, fehår, kræmmerhuse, trommer, små glasfugle og alle de julehjerter, vi lavede sidste år. Det er så dejligt at se det hele igen.

Far har sat stjernen på træet, og senere kommer mor og sætter lysene på.

Efter middagsmaden skal Ulrik sove til middag. Det plejer han ikke, men i dag skal han jo være længe oppe. Jeg går en tur over i mejeriet. Der er så dejlig

stille nu, hvor maskinerne er stoppet. Det er osse rart at være lidt alene. Jeg går op på kedlen og sidder helt for mig selv i mørket og lader tankerne flyve.

Jeg tænker mest på, hvad jeg får i julegave. Det er aldrig til at vide, men bare det bliver den lille grå Ferguson. Jeg kan næsten ikke vente. Jeg prøver at tænke på noget andet, men det er så svært. Ulrik sover bare. Det er lige før, jeg kunne ønske, at jeg ikke var så gammel.

På vej ud af fyrrummet møder jeg Jens. Han skal hjem til sine forældre og holde jul. Han er mejeristelev og bor oppe på kvisten i et lille værelse. Jeg er tit deroppe og snakke med ham, og der er så hyggeligt på det lille værelse. På væggen har han et stort billede af Nina & Frederik hængende, men der hænger osse billeder med næsten nøgne damer. Jeg synes, at det er lidt underligt at ha' sådan nogle damer hængende, og han kender dem jo slet ikke. Der lugter altid af tobak hos Jens, og det kan jeg godt li', og så er Jens så god til at fortælle historier. Han har fortalt, hvordan han lavede fis med førstelæreren, da han gik i skole. Far siger, at Jens er fuld af løgn, men jeg kan nu godt li' hans historier.

Jens er næsten ikke til at kende. Han har klædt sig om, kan jeg se, og uden på sin trøje, har han en stor læderjakke.

- Skal du hjem nu? spør' jeg. Måske lidt dumt, for det kan jeg jo se.

- Ja, hvis ellers jeg kan få den startet.

Jeg følges med Jens om til baghuset, hvor han har sin knallert stående. Det er en flot, grøn NSU, og Jens er meget stolt af den. Hver lørdag vasker og pudser han den. Nu drejer han på en lille tap, så benzinen kan løbe ned i motoren, og så prøver han at starte den.

Den siger ikke noget, da han prøver at starte den, den gir' bare nogle host fra sig. Han prøver igen, men knallerten vil ikke starte.

- Kommer du så ikke hjem til jul?

- Lad os nu se. Den er nok bare lidt kold. Hjem til jul skal jeg.

Jens prøver igen. Knallerten hoster stadig, og lidt sort røg kommer ud af udstødningsrøret.

- Så kom da for pokker!

Jeg kan godt se, at Jens er ved at blive godt gal i hovedet.

Jens prøver en sidste gang og endelig starter knallerten. Jens gasser op, og så er han parat til at køre.

- Ha' nu en god jul, Peter, vi ses om nogle dage, og her skal du se, han rækker mig en lille pakke. – Men du må først lukke op i aften.

-Tak! får jeg fremstammet, og kigger genert ned i jorden. Jeg havde ikke forventet at få en julegave fra Jens. Jeg går ind mod ostelageret og da jeg vender mig om, er Jens kun en lille sort prik i det snehvide landskab.

Efter eftermiddagskaffen kan jeg næsten ikke vente mere. Der er så lang tid til aften. Jeg lægger mig på brændekassen og stirrer tomt ned på køkkengulvet. Tiden står stille.

- Er det ikke snart jul, mor?

- Nu må du lige vente. Der er nogle timer endnu, og jeg har travlt med julemaden. Kan du ikke lege med Ulrik.

- Naj!!

- Skal vi ikke gå os en tur? Det er far, der spør'.

- Det ka' vi da godt, mumler jeg.

Lidt efter går jeg med far i hånden byen rundt. Der er lys i alle husene, og ingen mennesker er ude. Stille går vi gennem byen på de hvide veje og himlen bliver' mørkere og mørkere. Nu varer det ikke så længe, før det bliver aften. Når vi kommer hjem fra vores gåtur, og mormor og morfar er kommet, så ved jeg helt bestemt, hvad det er. **SÅ ER DET JUL.**

Hvordan var det i virkeligheden?

Plakaten på Jens' værelse.

Nina & Frederik var en utrolig populær sangduo i 1950'erne. De sang og spillede calypso, en musikform fra Vestindien. De medvirkede i to film, den ene med Louis Armstrong.

Jens' grønne NSU knallert.